

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 85.870 van 13 maart 2000
in de zaak A. 87.455/IX-2057.**

In zake : Rudy AERTS,
wonende te HOUTHALEN,
Groenstraat 85 B

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Rudy AERTS op
25 oktober 1999 heeft ingediend om de schorsing te
vorderen van de tenuitvoerlegging van :

"de beslissing nr. A1/GD/GC/phd/02597/99/D-41 van
9.09.1999 van de Minister van Binnenlandse Zaken,
houdende oplegging van een tijdelijke ambtsontheffing
door schorsing bij ordemaatregel tot uiterlijk
4 maanden na afloop van de strafvordering";

Gezien het gelijktijdig ingediende verzoek-
schrift, waarbij dezelfde verzoekende partij de vernie-
tiging vordert van dezelfde beslissing;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste
auditeur R. AERTGEERTS;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan
partijen;

Gelet op de beschikking van 21 december 1999
waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 24 januari
2000;

Gehoord het verslag van staatsraad
A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van advocaat
H. STEPPE-DUBOIS, die verschijnt voor verzoeker, en van
luitenant C. MAES, die verschijnt voor de verwerende
partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste
auditeur R. AERTGEERTS;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI,
hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State,
gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als
volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Op 9 september 1999 zendt de minister van
Binnenlandse Zaken de volgende nota van de commandant
van de Rijkswacht :

"ONDERWERP : Tijdelijke ambtsontheffing door
schorsing bij ordemaatregel
Betreft : Eerste wachtmeester AERTS, Rudy
(45.16877.72 - Bde HASSELT)
Referte Model B DPL Gp LIMBURG Nr
Gp-104-Vertr DK 670 van 13 augustus
1999

1. Wettelijke en reglementaire bepalingen
 - a. Wet van 27-12-1973 betreffende het statuut
van het personeel van het operationeel
korps van de rijkswacht, inzonderheid de
bepalingen van de artikelen 25-4° en 29
 - b. Koninklijk besluit van 25-04-1979 betref-
fende het ambt en de ambtsontheffing van
het personeel van het operationeel korps
van de rijkswacht, inzonderheid artikel 50
 - c. Reglement betreffende de uitoefening van
het ambt, toepasselijk op het personeel

van het operationeel korps van de rijks-
wacht - nota Generale Staf van de rijks-
wacht - Hoofddirectie van het personeel
nummer DPB-1015-DK 670 van 30-06-1994

2. Feiten

Bij arrest van het Hof van Beroep te BRUSSEL van 23-12-1998 werd 1WM AERTS veroordeeld tot een gevangenisstraf van zes maanden met uitstel gedurende een periode van drie jaar en tot een geldboete van tweehonderd frank of een vervangende gevangenisstraf van drie maanden, wegens :

- a. Met bedrieglijk opzet om fictieve leden voor het rijkswachtsyndicaat SVR te creëren of te doen creëren, bedragen te hebben afgehaald of te hebben laten afhalen van nationale en regionale rekeningen van het SVR en deze bedragen gefractioneerd, in de vorm van lidgelden, terug te hebben gestort of te hebben laten storten op dezelfde nationale of regionale SVR-rekeningen aan de hand van voorgedrukte overschrijvingsformulieren of in de vorm van baar geld;
- b. met bedrieglijk opzet om op basis van een fictieve ledenlijst aan de Controlecommissie voor de Representativiteit de erkenning van het SVR als representatieve syndicale organisatie aan te vragen, ledenlijsten te hebben vervalst of te hebben doen vervalsen door er zowel werkelijke als fictieve leden op te vermelden;
- c. met hetzelfde bedrieglijk opzet of hetzelfde oogmerk om te schaden, van de gezegde valse stukken gebruik gemaakt te hebben wetende dat ze vals waren.

1WM AERTS heeft tegen dit arrest cassatieberoep ingesteld.

3. Getroffen maatregelen

- a. Gelet op de aard en de ernst van de ten laste gelegde feiten heeft mijn voorganger geoordeeld dat de aanwezigheid van 1WM AERTS in de schoot van de rijkswacht onverenigbaar was met het belang van de dienst. Hij heeft betrokkene een tijdelijke ambtsontheffing door schorsing bij ordemaatregel opgelegd voor de duur van vier maanden op datum van 11-05-1999.
- b. De DPL Gp LIMBURG stelt voor, in afwachting van een definitieve gerechtelijke beslissing, de schorsing bij ordemaatregel van 1WM AERTS te verlengen tot uiterlijk VIER maanden na de gerechtelijke uitspraak.

- c. 1WM AERTS nam van voornoemd voorstel kennis op 16-08-1999 en diende een verweerschrift in.
- d. De commandant van de rijkswacht is van oordeel dat de door 1WM AERTS aangevoerde verweermiddelen niet van die aard zijn dat zij het initieel voorstel kunnen wijzigen en dit wegens de volgende redenen. Op 25 mei 1993 werd hij ingelicht van het feit dat het SVR zijn lijsten en bewijzen met betrekking tot de controle inzake representativiteit waarvoor deze organisatie een aanvraag deed aanvang 1993, mogelijkerwijze op frauduleuze wijze tot stand zou hebben gebracht.
- Gelet op artikel 19 van het KB van 13 januari 1988 betreffende de vertegenwoordigers van de syndicale organisaties van het rijkswachtpersoneel, opgeheven door artikel 87 van het KB van 1 oktober 1998 tot uitvoering van de wet van 11 juli 1978 tot regeling van de betrekkingen tussen de overheid en de vakbonden van het rijkswachtpersoneel van het operationeel korps, doch in bewoordingen met dezelfde draagwijdte hernomen in artikel 84 van het voormeld KB, heeft het algemeen commando toen geoordeeld dat het handelingen betrof die 1WM AERTS in zijn hoedanigheid van syndicale afgevaardigde had verricht en die rechtstreeks verband hielden met de door hem uitgeoefende prerogatieven. Daarom werd toen in zijn hoofde geen enkele maatregel overwogen.
- Op 21 januari 1999 heeft de directeur-generaal van het personeelsbeheer van het parket bij het Hof van Beroep te BRUSSEL een voor eensluidend verklaard afschrift ontvangen van het arrest van het Hof van Beroep te BRUSSEL van 23 december 1998 waarin 1WM AERTS hoofdens de verenigde tenlasteleggingen is veroordeeld tot een gevangenisstraf van zes maanden, met uitstel voor een termijn van drie jaar, en tot een geldboete van tweehonderd frank of een vervangende gevangenisstraf van drie maanden.
- Bij nalezing van het arrest blijkt dat het Hof van Beroep te BRUSSEL oordeelt dat de gepleegde feiten bijzonder ernstig zijn, dat de beklaagden een gevaarlijke geestegesteldheid vertonen en dat zij meerdere valsheden op een georganiseerde en doordachte wijze hebben gepleegd en hiervan schromelijk gebruik hebben gemaakt, waardoor zij op schandalige wijze de openbare

trouw in gevaar hebben gebracht en mede hierdoor het vertrouwen dat de burgers in hun ambt moeten kunnen stellen, hebben beschaamd en ondermijnd.

Verder specificceert het Hof dat het noodzakelijk is dat, m.b.t. de straftoemeting, de beklaagde inzicht zou krijgen in de gevaarlijke gebreken van zijn asociale persoonlijkheid.

Het Hof van Beroep te Brussel is dus van oordeel dat de feiten niet kunnen worden gekwalificeerd als feiten louter in de zin van artikel 84 van het KB, doch dat het gaat om feiten die het vertrouwen dat de burgers in het ambt van rijkswachter moeten kunnen stellen, hebben beschaamd en ondermijnd en dus de uitoefening van de syndicale prerogatieven overstijgen.

De rijkswachtoverheid heeft dus pas op 21 januari 1999 kennis gekregen van de feiten die de basis vormen voor dit voorstel tot schorsing bij ordemaatregel.

De Commandant van de rijkswacht, op zijn beurt, is zoals het Hof van Beroep van oordeel dat de feiten die aan de basis liggen van de veroordeling van betrokkene het vertrouwen dat de burgers in het ambt van rijkswachter moeten kunnen stellen, hebben beschaamd en ondermijnd en dat ze bijgevolg leiden tot de onverenigbaarheid van zijn aanwezigheid met het belang van de dienst. Immers, ook al was betrokkene met syndicaal verlof, hij bleef bekleed met de hoedanigheid van agent van bestuurlijke en gerechtelijke politie. In dien hoofde moest hij misdrijven voorkomen en opsporen, de bewijzen ervan verzamelen, daarvan kennis geven aan de bevoegde overheden, de daders ervan vatten, aanhouden en ter beschikking stellen van de bevoegde overheden, veeleer dan zelf wanbedrijven te begaan, bestaande uit het creëren van fictieve leden van een rijkswachtsyndicaat door middel van valse stukken. Die feiten zijn van die aard dat de voor een lid van de rijkswacht vereiste integriteit totaal verloren ging in hoofde van 1WM AERTS. Het dictum van het arrest laat daarover geen enkele twijfel bestaan.

Uit wat voorafgaat blijkt dat artikel 84 van het bovenvermeld KB, artikel 24/38 van de wet van 27 december 1973 betreffende het statuut van het personeel van het operationeel korps van de rijkswacht, het beginsel van de redelijke termijn, het

redelijkheidsbeginsel en het gelijkheidsbeginsel niet geschonden zijn.

Aangezien artikel 29 van de wet van 27 december 1973 betreffende het statuut van het personeel van het operationeel korps van de rijkswacht, zelf uitdrukkelijk bepaalt dat de Minister van Binnenlandse Zaken een personeelslid tegen wie een tuchtprocedure of een gerechtelijke informatie loopt, bij ordemaatregel kan schorsen, doet het al dan niet in kracht van gewijsde treden van het arrest van het Hof van Beroep niet terzake.

Aangaande de beweerde machtsafwending, is de Commandant van de rijkswacht van oordeel dat betrokkene geen enkel concreet gegeven aanbrengt dat zijn beweringen schraagt.

Bijgevolg is hij van oordeel dat de aanwezigheid van 1WM AERTS nog steeds onverenigbaar is met het belang van de dienst en adviseert hij ook op zijn beurt een verlenging van de schorsing bij ordemaatregel tot uiterlijk VIER maanden na afloop van de strafvordering.

4. Beslissing

- a. Gelet op de aard en de ernst van de ten laste gelegde feiten sluit ik mij, om dezelfde redenen als vermeld in het advies van de hiërarchische chefs en de Commandant van de rijkswacht, aan bij het geformuleerde voorstel en oordeel ik dat de aanwezigheid van 1WM AERTS in de schoot van de rijkswacht onverenigbaar is met het belang van de dienst.
- b. Bijgevolg beslis ik, overeenkomstig de wettelijke en reglementaire bepalingen in referte, een verlenging van de tijdelijke ambtsontheffing door schorsing bij ordemaatregel op te leggen tot uiterlijk VIER maanden na afloop van de strafvordering".

Dit is de bestreden beslissing.

1.2. Met een nota van 9 september 1999 zendt de Algemene Directie van het Personeelsbeheer de ministeriële beslissing van 9 september 1999 aan verzoeker.

1.3. Met een nota van 22 september 1999 meldt luitenant-kolonel SYNAEVE, directeur personeel en logistiek van de Groep Limburg, aan verzoeker dat hij,

na kennis genomen te hebben van het tuchtdossier en na zijn verdediger gehoord te hebben op 8 september 1999, de volgende tuchtinbreuken ten laste van verzoeker legt :

"Heeft tussen 31 mei 1992 en 28 mei 1993 binnen zijn syndicale prerogatieven, samen met twee collega's, op georganiseerde en weldoordachte wijze handelingen gepleegd welke op 23 december 1998 door een arrest van het Hof van Beroep te Brussel als valsheid in geschriften en gebruik van valse geschriften met bedrieglijk opzet werden bestempeld.

Heeft zich hierdoor niet gedragen naar de richtlijnen inzake integriteit (art 24/2 § 2 Ref 1) die door het korps werden gegeven en welke nadien werden hernomen in de Korpswaarden.

Heeft door zelf deze als misdrijf omschreven handelingen te plegen niet in alle omstandigheden bijgedragen tot de eerbiediging van de wet (art 24/3)".

Hij stelt dat hij de onderzoeksraad zal adiëren teneinde uitspraak te doen over het al dan niet verjaard zijn van de feiten en zich uit te spreken over het voorstel tot ambtshalve pensionering.

1.4. Op 30 september 1999 ondertekent verzoeker de nota van 9 september 1999 van de Algemene Directie van het Personeelsbeheer voor kennisneming en ontvangst.

1.5. Op 25 oktober 1999 verzendt verzoeker een verzoekschrift tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging naar de Raad van State (zaak A. 87.455/IX-2057).

1.6. Op 9 november 1999 meldt de secretaris van de onderzoeksraad dat de zaak van verzoeker, in het raam van de tuchtprocedure die tegen hem wordt gevoerd, op 5 januari 2000 door de onderzoeksraad zal worden behandeld;

2. Over de gegrondheid van de vordering tot schorsing.

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.1. Overwegende, wat de tweede door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten vereiste voorwaarde betreft, dat verzoeker het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing hem berokkent als volgt omschrijft :

"Het nadeel dat verzoeker onderging door de eerste bestreden beslissing en dat kon worden geacht herstelbaar te zijn door de eerder beperkte duur van deze maatregel, wordt ontegensprekelijk versterkt door de huidige bestreden beslissing. Gelet op de gerechtelijke achterstand (ook bij het Hof van Cassatie) zal de schorsing een onredelijke lange termijn bedragen.

Immer(s), de tijdelijke ambtsontheffing door schorsing bij ordemaatregel, oorspronkelijk voor 4 maanden, wordt verlengd tot uiterlijk 4 maanden na afloop van de strafvordering.

Dergelijke maatregel benadrukt het manifest onherstelbaar karakter : als het Hof van Cassatie de zaak in het voordeel van verzoeker beslecht en doorverwijst naar een ander Hof van Beroep, blijft verzoeker - hoewel er dan wel ernstige aanwijzingen omtrent de schuldvraag in hoofde van verzoeker zijn - voor een zeer lange periode geschorst.

Hoe de zaak zal moeten geïnterpreteerd worden als het Hof van Cassatie de eis van verzoeker afwijst is onduidelijk, temeer daar verzoeker stelt dat lastens hem geen rechtsgeldige tuchtprocedure meer kan ingeleid worden.

Het manifest onredelijk karakter van de maatregel benadrukt het nadeel in hoofde van verzoeker.

Dat de huidige bestreden maatregel zowel op moreel, professioneel, familiaal en financieel vlak

ernstige implicaties teweegbrengt; die niet op een afdoende en volledige wijze kunnen hersteld worden, is evident.

Verzoeker meent deze elementen nog eens te moeten benadrukken.

Verzoeker is gehuwd en heeft twee kinderen (17 en 10 jaar) ten laste.

Tengevolge van de bestreden maatregel wordt zijn inkomen met 25 % verminderd, wat neerkomt op een bedrag van 19.466 Bef. per maand.

Door zijn gezinssituatie is dergelijk verlies moeilijk te dragen, te meer daar verzoeker maandelijks een hypotheeklening (tot 2014) van ca 37.000 Bef en een autofinanciering (tot 2004) moet afbetalen.

Het is zo dat de echtgenote van verzoeker werkzaam is als verpleegster. Ook zij heeft een wagen nodig voor haar werk, met alle kosten vandien.

Dat het loon van de echtgenote van verzoeker louter voor consumptie en luxe zou gebruikt worden - althans volgens de beweringen van tegenpartij - is onzin.

De meeste tweeverdieners met een modaal inkomen zullen dit alleszins tegenspreken; met 2 kinderen is een tweede loon absolute noodzaak.

Verzoeker wenst tevens nog te vermelden dat hij door de schorsing niet alleen een aanzienlijk deel van zijn inkomen verliest, doch ook de bijkomende vergoedingen voor overuren en weekend-prestaties niet uitgekeerd krijgt.

Dergelijk bedrag aan gemiste uitkeringen kan bepaald worden op ± 15.000 F per maand.

Naast dit gegeven, dat het louter financiële overstijgt, en als een zware aantasting op familiaal vlak moet beschouwd worden, is verzoeker gehouden zich te bevinden op een door de overheid gekende plaats tijdens bepaalde uren van de dag (9-12 en 14-16), hij mag geen verlof nemen en hij mag het land niet verlaten.

Dit beperkt niet alleen zijn bewegingsvrijheid, maar deze van het hele gezin, zeker tijdens de vakantie-maanden.

Ook voor de volgende verlofperiodes zal huidige beslissing een impact hebben.

Het aantal dagen verlof wordt immers berekend op basis van het aantal gewerkte dagen in het afgelopen jaar.

Derhalve zal verzoeker ook dan, gelet op de lopende schorsingsperiode, een kortere verlofperiode hebben.

Het morele en professionele nadeel dat verzoeker ondergaat is eveneens duidelijk.

Verzoeker bevindt zich in de onmogelijkheid zijn carrière verder uit te bouwen, zeker op een nu zo cruciaal ogenblik met de overgang naar een nieuwe politiestructuur. Hij kan geen bijkomende cursussen of voortgezette opleidingen volgen. Gelet op de voorgestelde duur van de schorsing meent hij dat het

onmogelijk is nadien zijn plaats in het corps op volwaardige wijze terug in te nemen.

Zijn status binnen het corps wordt immers ernstig aangetast.

Verzoeker is nl. door zijn syndicale activiteiten zeer goed gekend bij collega's en in de hiërarchie. Verdere syndicale ambitie in zijn hoofd wordt verder onmogelijk gemaakt.

Hij ervaart de thans genomen maatregel met veel onmacht en een blijvend gevoel van vernedering";

2.2. Overwegende, wat de beoordeling van het door verzoeker aangevoerde nadeel betreft, dat de bestreden schorsing bij ordemaatregel, in acht genomen het tijdelijk en bewarend karakter, in beginsel aan verzoeker geen nadeel lijkt te kunnen berokkenen dat niet door een vernietigingsarrest kan hersteld worden; dat de bestreden beslissing een tijdelijke ambtsontheffing door schorsing bij ordemaatregel is, in de zin van de artikelen 25, 4°, en 29 van de wet van 27 december 1973 betreffende het statuut van het personeel van het operationeel corps van de rijkswacht; dat dergelijke beslissing krachtens artikel 24/13, § 3, eerste lid, 3°, van deze wet geen tuchtstraf is; dat het slechts een ordemaatregel betreft; dat de bestreden beslissing van 9 september 1999 verzoeker een tijdelijke ambtsontheffing door schorsing bij ordemaatregel oplegt tot uiterlijk vier maanden na afloop van de strafvordering; dat op dit ogenblik niet precies bekend is tot wanneer de bestreden schorsing uitwerking zal hebben; dat verzoeker thans erkent dat het nadeel dat hij onderging door de beslissing van 11 mei 1999, waarbij hem een tijdelijke ambtsontheffing door schorsing bij ordemaatregel voor een periode van vier maanden werd opgelegd, herstelbaar is door de eerder beperkte duur van deze maatregel; dat hij met betrekking tot de thans bestreden beslissing van 9 september 1999 aanvoert dat "gelet op de gerechtelijke achterstand (ook bij het Hof van Cassatie) de schorsing een onredelijke lange termijn (zal) bedragen"; dat het feit dat de eerste schorsing bij ordemaatregel beperkt was tot vier maanden en thans wordt verlengd door een

schorsing "tot uiterlijk vier maanden na afloop van de strafvordering" als dusdanig niet aantoon dat de bestreden beslissing een "manifest onherstelbaar karakter" heeft; dat het niet zomaar volstaat te poneren dat de bestreden beslissing een manifest onherstelbaar karakter heeft; dat dit immers met concrete gegevens door verzoeker dient te worden aangetoond; dat de duurtijd van de schorsing bij ordemaatregel niet exact gekend is; dat er in de bestreden beslissing enkel een principiële maximumduur vastgesteld is overeenkomstig artikel 29, tweede lid, van de wet van 27 december 1973; dat het niet zeker, minstens niet evident is, dat verzoeker effectief zal geschorst blijven tot vier maanden na afloop van de strafvordering; dat het tijdstip waarop de strafvordering zal eindigen op dit ogenblik immers niet gekend is : ofwel vernietigt het Hof van Cassatie het arrest van het Hof van Beroep van Brussel van 23 december 1998 en dan dient een ander Hof van Beroep de zaak wellicht opnieuw te beoordelen; ofwel verwerpt het Hof van Cassatie de eis en dan is de strafvordering beëindigd; dat de tuchtprocedure op het eerste gezicht reeds in een vergevorderd stadium is, zoals de verwerende partij laat gelden; dat verzoeker immers op 5 januari 2000 voor de onderzoeksraad dient te verschijnen; dat overeenkomstig artikel 24, § 2, eerste lid, eerste zin, van de wet van 27 december 1973 de onderzoeksraad zijn advies geeft binnen drie werkdagen die volgen op de sluiting der debatten; dat de bevoegde tuchtoverheid met betrekking tot de tuchtprocedure dient te beslissen binnen een redelijke termijn; dat het derhalve in het geheel niet uitgesloten is dat er een definitieve uitspraak is op tuchtrechtelijk vlak vooraleer er een definitieve strafrechtelijke uitspraak is; dat een definitieve uitspraak op tuchtrechtelijk vlak, overeenkomstig artikel 29, zesde tot achtste lid, van de wet van 27 december 1973 gevolgen heeft op de beëindiging (of omzetting) van de schorsing bij ordemaatregel; dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen concrete gegevens

vermeldt waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de duurtijd van de bestreden schorsing bij ordemaatregel onredelijk lang zou blijven duren of aanslepen; dat verzoeker, op het eerste gezicht, geen annulatiemiddel blijkt aan te wijzen dat wegens zijn aard of zijn klaarblijkelijk kennelijke gegrondheid het nadeel als ernstiger en moeilijker te herstellen doet verschijnen dan het nadeel dat normaal uit een schorsing bij ordemaatregel voortvloeit; dat verzoeker laat gelden dat de bestreden maatregel zowel op moreel, professioneel, familiaal en financieel vlak ernstige implicaties teweegbrengt, die niet op afdoende en volledige wijze kunnen hersteld worden; dat verzoeker er in zijn verzoekschrift op wijst dat tengevolge van de bestreden maatregel zijn inkomen met 25 % wordt verminderd, wat neerkomt op een bedrag van 19.466 BEF per maand; dat hij stelt dat door zijn gezinssituatie dergelijk verlies moeilijk te dragen is, te meer daar hij maandelijks een hypotheeklening van ongeveer 37.000 BEF en een autofinanciering moet afbetalen; dat de Raad van State reeds herhaaldelijk heeft geoordeeld dat een financieel nadeel, in beginsel althans, steeds te herstellen is; dat verzoeker in zijn verzoekschrift tot schorsing enkele concrete gegevens aanbrengt met betrekking tot de omvang van het ingeroepen financieel nadeel; dat hij concreet stelt dat zijn inkomen met 25 % vermindert, wat volgens de verklaring van verzoeker neerkomt op 19.466 BEF per maand; dat de juistheid van dit bedrag door de verwerende partij wordt gerelativeerd door erop te wijzen dat de vermindering van 25 % geen betrekking heeft op de netto-wedde, doch wel op de bruto-wedde; dat verzoeker maandelijks nog 84 % van zijn netto-wedde blijkt te behouden; dat in absolute cijfers de netto-wedde met $58.354 - 49.313 = 9.041$ BEF vermindert; dat de verwerende partij het beeld van het maandelijks inkomen van verzoeker vervolledigt met gegevens omtrent het jaarlijks inkomen van verzoeker, waarbij inzonderheid wordt rekening gehouden met het vakantiegeld, de

eindejaarstoelage en de forfaitaire belastingaftrek; dat op basis van de vermindering van de wedde er op het eerste gezicht geen reden is om af te wijken van de rechtspraak waaruit blijkt dat een preventieve schorsing (of schorsing bij ordemaatregel) in beginsel geen nadeel kan veroorzaken dat niet naar behoren hersteld kan worden door een vernietigingsarrest; dat voor het overige verzoeker maandelijks nog een hypotheeklening (tot 2014) van ongeveer 37.000 BEF zou moeten aflossen; dat verder verzoeker tot 2004 nog een autofinanciering zou moeten afbetalen; dat hiermede verzoeker evenwel niet duidelijk maakt dat het pecuniair verlies zodanige proporties aanneemt dat het inkomensverlies zó belangrijk is dat het automatisch tot een ernstige vermindering van de levensstandaard moet leiden; dat verzoeker immers geen concrete gegevens met betrekking tot de totaliteit van de nog resterende gezinsinkomsten alsmede van de normale courante gezinsuitgaven geeft; dat verzoeker erop wijst dat hij door de bestreden schorsing bij ordemaatregel ook de bijkomende vergoedingen voor overuren en weekend-prestaties niet uitgekeerd krijgt; dat hij aanvoert dat dergelijk bedrag aan gemiste uitkeringen kan bepaald worden op ± 15.000 BEF per maand; dat de verwerende partij opmerkt dat haar geen stukken bekend zijn die wijzen op de waarachtigheid van het bestaan en de omvang van deze vergoedingen; dat er dient te worden vastgesteld dat verzoeker bij het verzoekschrift tot schorsing geen stukken voegt waarmede de omvang van de bijkomende vergoedingen voor overuren en weekend-prestaties, zoals hij ze genoot vóór de bestreden beslissing van 9 september 1999, wordt aangetoond; dat in die omstandigheden de Raad van State niet kan beoordelen of het totale inkomensverlies dergelijke proporties aanneemt dat het als een ernstig nadeel in de zin van artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan worden aangemerkt; dat uit de argumentatie van verzoeker derhalve niet blijkt dat het ingeroepen financieel verlies én ernstig én moeilijk te

herstellen is; dat verzoeker verder laat gelden dat hij gedurende de periode van schorsing nog beschouwd wordt als behorend tot de rijkswacht, doch dat hij op non-actief wordt geplaatst met alle nadelen hieraan verbonden; dat verzoeker vermeldt dat hij moet aanwezig zijn op een door de overheid gekende plaats gedurende de werkdagen van 9.00 uur tot 12.00 uur en van 14.00 uur tot 16.00 uur, dat hij geen verlof mag nemen en dat hij zich niet naar het buitenland mag begeven, hetgeen volgens verzoeker niet alleen zijn bewegingsvrijheid, maar deze van het hele gezin, beperkt zeker tijdens de vakantie-maanden; dat hij bovendien stelt door de schorsing bij ordemaatregel ook in de toekomst over een kortere verlofperiode te beschikken; dat in het "Reglement betreffende de uitoefening van het ambt", met betrekking tot de gevolgen van de schorsing bij ordemaatregel, onder meer, wordt bepaald dat de betrokkene gedurende de werkdagen, tussen 9 en 12 uur en tussen 14 en 16 uur aanwezig moet zijn op een door de overheid gekende plaats, dat hij zich zodanig moet schikken dat hij op een redelijke wijze gevolg kan geven aan elke oproep of vraag uitgaande van de rijkswacht-overheid, dat hij zowel vóór als na de schorsing bij ordemaatregel aan een medisch onderzoek kan worden onderworpen; dat naast een aantal feitelijke en juridische gevolgen, betrokkene eveneens het recht verliest om tijdens de periode van schorsing vakantie op te nemen; dat hij ook de compensatieverlofdagen die tijdens de schorsing vallen, verliest; dat in zijn verzoekschrift tot schorsing verzoeker derhalve wel de gevolgen aanwijst van de bestreden schorsing bij ordemaatregel, doch hiermede niet meteen aangetoond of aannemelijk gemaakt is dat deze gevolgen voor verzoeker een moeilijk te herstellen ernstig nadeel veroorzaken; dat de door verzoeker aangewezen "verplichtingen" vervelend zijn, maar daarom nog niet noodzakelijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel veroorzaken; dat, met betrekking tot de beperking van de bewegingsvrijheid van de overige gezinsleden -

verzoeker is gehuwd en heeft twee kinderen van 17 en 10 jaar - dient te worden vastgesteld dat dit niet als een persoonlijk nadeel van verzoeker kan worden aangemerkt; dat verzoeker stelt dat het morele en professionele nadeel dat hij ondergaat duidelijk is; dat hij verwijst naar de onmogelijkheid zijn carrière verder uit te bouwen en het feit dat hij geen bijkomende cursussen of voortgezette opleidingen kan volgen; dat in dit verband dient te worden vastgesteld dat de bestreden schorsing bij ordemaatregel werd opgelegd tot uiterlijk vier maanden na afloop van de strafvordering; dat verzoeker niet aantoont dat een dergelijke, in de tijd beperkte maatregel hem in de onmogelijkheid plaatst zijn carrière verder uit te bouwen en hij geen bijkomende cursussen of voortgezette opleidingen kan volgen; dat verzoeker niet concreet duidelijk maakt waarom dit nadeel ernstig en moeilijk te herstellen zou zijn; dat verzoeker verder argumenteert dat zijn status binnen het korps ernstig is aangetast, dat verdere syndicale ambitie in zijn hoofd verder onmogelijk wordt gemaakt en dat hij de genomen maatregel als een zware vernedering ervaart; dat dit lijkt te wijzen op een moreel nadeel; dat in de veronderstelling dat verzoeker inderdaad momenteel enig moreel nadeel ondergaat ten gevolge van de bestreden beslissing, het eventueel later tussen te komen annulatiearrest dat hem in het gelijk stelt, genoeg morele genoegdoening zal verschaffen die ruimschoots opweegt tegen hetgeen hij momenteel als een moreel nadeel ervaart; dat verzoeker niet aantoont dat het door hem aangevoerde moreel nadeel het gewoon moreel nadeel overstijgt; dat de verwerende partij blijkbaar terecht opmerkt dat het niet zozeer de bestreden maatregel is die zijn status en syndicale ambities heeft aangetast, doch veeleer de door verzoeker begane feiten die hebben geleid tot zijn veroordeling door het Hof van Beroep van Brussel bij arrest van 23 december 1998 (al is dit arrest ten aanzien van verzoeker nog niet in kracht van gewijsde getreden door het ingediende cassa-

tieberoep); dat verzoeker niet aantoont dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen; dat er derhalve niet voldaan is aan de tweede door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State gestelde voorwaarde om de schorsing te bevelen, zodat de vordering tot schorsing dient te worden verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op dertien maart 2000, door :

de H.	A. BEIRLAEN,	wnd. voorzitter, staatsraad,
Mevr.	V. WAUTERS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. WAUTERS.

A. BEIRLAEN.